

Moje milé vnučky,

budu vám vyprávět příběh svého života – příběh můj a mého Ládi. Snad vám to trochu pomůže překonat smutek, který prožíváte.

S Láďou jsme se poznali v tanečních, kam chodil už podruhé. Byl to asi osud. Mně bylo 16 a jemu 18 let. Chodili jsme spolu 5 let, než jsme se vzali. Když jsem maturovala, on už byl na vojně. Psali jsme si každý týden – všechny dopisy mám schované, a když mě přepadne stesk po něm, čtu si je. Vzpomínám na prožité okamžiky. Představ si, že jsem mu jednou poslala dopis pouze s adresou vojenského útvaru, ale na jméno jsem zapomněla. Tenkrát jsem si to ještě včas uvědomila a dala jsem mu vědět, jakou koninu jsem zase provedla. On šel ihned do kanceláře svého velitele a tam vidí můj dopis na jeho stole – ještě v obálce, nerozlepený. Tenkrát zachránil situaci jako ještě mnohokrát později.

Z vojny přišel v roce 1967. Já jsem tehdy pracovala v knihovně v M. Boleslavi, ale brzo jsem přešla do benátské knihovny. Měla jsem více času a nemusela jsem dojíždět. Scházeli jsme se různě, chodili jsme na dlouhé procházky – třeba do Horek a zpátky, v zimě a sněhu a on vždycky vyhověl každému mému přání, ať bylo sebeblbější. Naše mamka bylo proti němu zpočátku zaujatá, ale později poznala, že je to hodný kluk. Měl rád pivo a chodil do hospody. No a co? Každý má své přednosti a nedostatky. Mamka zpočátku viděla jen to, že chodí do hospody, ale později, když vozil dědovi Šípkovi do Bažantnice jídlo, čisté oblečení a dělal mu společnost, pak teprve poznala jeho hodnoty. Byl to můj první kluk a měla jsem to štěstí, že jsem natrefila hned napoprvé na toho pravého. Vždycky, když jsem potřebovala, byl mi oporou. Někdy jsem měla opravdu blbé nápady a on se se mnou nehádal a vždycky mi vyhověl. Někdy jsem ho musela ohledně rekonstrukce domu dost dlouho přemlouvat, ale nakonec se mi to podařilo. Potřeboval jen trochu času, aby mohl změny strávit.

V r. 1969 v únoru jsme se vzali a měli jsme Leničku a Zdeničku poměrně brzy za sebou. Ještě jsem k tomu chodila dálkově do školy a neměli jsme kde bydlet. Toto období se na mně dost podepsalo. Skončila jsem v nemocnici. Nafukovali mi hlavu, ale to jistě víš, určitě jsem o tom mluvila. Bylo to v r. 1974 a tehdy mi byl Láďa velkou oporou. Na Vánoce jsme se přestěhovali do Jiřic. Neměli jsme nic, jen základní vybavení. Ložnici, abychom měli kde složit hlavu, gauč pro holky, stoleček a v kuchyni neopracovaný stůl, kam jsme si přitloukli 2 prkna jako police. Nádobí pouze základní. Jednou jsem chtěla dělat k obědu bramborák a zjistila jsem, že nemám struhadlo. Každou chvíli mi něco chybělo.

V roce 1978 jsme přistavovali patro a to nám pomáhali všichni příbuzní a kamarádi. Když jsme shodili starou střechu s taškami a krovky, ptala se mě jedna sousedka, kde teď bydlíme, když to bouráme. Tak hrozně barák tehdy vypadal. S Láďou jsme dělali škváráky a ještě mnoho dalších činností, které byly potřeba. Naučili jsme se každý spoustu dovedností, abychom ušetřili. Nebylo to vždycky snadné a přinášelo to i problémy, protože jsme neměli

peníze a rekonstrukce baráku se protáhla téměř na 30 let. Ale měli jsme se rádi a společně jsme všechno překonali. Konečná fáze se protáhla až do r. 2008, kdy byla hotová fasáda a chodníčky okolo domu.

V r. 1997 dostal Láďa infarkt. Když jsem přijela z nemocnice, chodila jsem po vesnici, brečela jsem a prosila Pána Boha, aby mi ho ještě nebral. Bylo mu 51 let. Říkal, že se podruhé narodil. Později mu voperovali sten do velké žíly, která vedla k srdci, a měl ji zaškrcenou. Tehdy si pochvaloval, jak je mu dobře. Ale tělo stárlo a přidávaly se zdravotní potíže. Mrtvice, cukrovka, arytmie, makulární degenerace, klinická smrt a voperovaný defibrilátor. S nadsázkou říkával, že kromě horečky omladnic měl snad všechno. A tehdy jsem mu zase já oplácela péči, kterou kdysi věnoval on mně.

Byli jsme spolu 53 let. Měli jsme to velké štěstí, že jsme se našli hned napoprvé, měli jsme se rádi, měli jsme jeden pro druhého pochopení, věřili jsme si, byli jsme k sobě tolerantní, měli jsme stejný smysl pro humor.

Ted' tu není, ale s tím nic nenadělám. Neuměla jsem si představit, jak to bude těžké. Rozum mi říká, že se s tím musím vyrovnat, ale srdce to nemůže pochopit. Musím si konečně sama poradit, jak žít dál. Mám vás, mám svou rodinu a to je velké štěstí. Nejsem sama. Jsem tu pro vás. Když budete potřebovat pomoci, pomohu. To je můj smysl života. Chci, abyste všichni byli šťastní. Pak budu šťastná i já.

S láskou vaše babička Šonská

Jiřice 22. 8. 2018

rok 1978

